

GHIDUL: — Aici se presupune că a mai fost o așezare veche...
— Tovarăși!!! Veniți, că aici nu se presupune, e sigur... un vin vechil

PĂCALĂ

de ȘTEFAN LUCA

Așadar, cei doi se certau. S-ar putea crede că la mijloc a fost o obișnuită ciondăneală între un soț și o soție. Nicidecum. Se certau doi bărbați însărcinați cu paza contra incendiilor. Se grăbeau să ducă tulumba la arie. Totul se mărginea la felul în care o tulumbă poate fi dusă la arie, trasă ori împinsă? Cum și în ce fel au transportat-o nu știu, dar fapt e că tulumba a ajuns la arie. Acolo s-a băgat de seamă că uitaseră ceea ce pentru treaba asta e cel dintii lucru: apa.

Tot așa, directorul unui cămin cultural discuta aprins cu responsabilul artistic. Se terminase tocmai construcția noii scene. Cortină grea, vișinie, culise, garderobă, totul era pus la punct. Rămânea de stabilit cum să arate cușca suflerului. Să semene cu o floare sau cu un evantai? Ideile răsăreau ca ciupercile după ploaie. În sfârșit, au căzut la învoială și deasupra scenei, în mijloc, a apărut o floare. La inaugurare, suflerul a șoptit comod... din culise. Uitaseră că pentru a se așeza sub lumina becului în cușcuța lui, suflerul trebuia, întâi și-ntii, să intre acolo. Dar n-avea cum. Nici ușiță, nici trapă, pe unde să se strecoare inimosul sufler.

Toate acestea mi-aduc aminte de o întâmplare de demult, din tinerețea mea. Țineți seama, cred, c-au trecut mulți ani la mijloc, nu?

Așa, mă găseam odată într-un iarmaroc. Mă plimb cît mă plimb prin tîrg și văd că într-un loc se îmbulzesc ca la o minune, niște oameni. În mijloc se certau, de astă dată doi soți, și se străduiau din

răspuțeri, care mai de care, să acopere glasul celuilalt. Femeia izbutea să o facă.

— Șargu-i măi frumos. Avem ham potrivit.

— Mie-mi place roibul.

— Șargu-i mai lung.

— Da roibu'are pieptul la!

Geambașul sta de-o parte fără să se amestece. Păcală întreabă:

— Ce stă lumea ca la urs?

— Iacă se ceartă un bărbat cu nevasta lui. Femeia vrea șargul, omul ține morțiș să cumpere roibul. Fiecare cu gustul lui.

— Ce-i drept, caii-s frumoși...

Îmi fac loc, reușesc s-ajung lângă cei doi soți infierbîtați și mini-oși.

Caii așteptau și ei să se-alegă ori una ori alta. Le era tot una căruia din ei o să i se pună zăbala și hamul cel lăudat.

Le zic:

— Stați un pic, oameni buni. Vorba ceea, pește în frigare, vinu-n pahar, căluțul la drum. Vă certați fără să-i fi pus să umble întii. Ce mă încintă la o oală găurită dacă-i albastră sau albă, dacă ea curge. I-ați pus să meargă?

— Nu, răspuneră cei doi soți.

— Fă bine, poartă-i un pic, îl rugară pe geambaș.

Geambașul mă privi chiorș, apoi pocni din bici.

Am ieșit la lărgime. Ce s-a ales cu caii? Amîndoi șchiopătau. Lămurit, nu?

Nu se potrivește întâmplarea din urmă cu cele două dintii și poate și cu altele?...

Nu-i mai bine, ca-ntii să fie ceva de folos, c-apoi nu strică dacă-i și arătos?...

La moșu

Murise George Ranetti.

La porțile din față ale umorului romînesc se arborase doliul mare, așa cum se cuvinea maestrului dispărut, peste amintirea căruia o țară întreagă — pe care o înveselise cu pana lui neostenită — își inchina steagurile cernite și anonime.

Citsem în ziare că înmormîntarea urma să aibă loc la 3 după masă. Drept care — împreună cu nedespărțiii și mai vîrstnicii mei prieteni de-atunci — Niculescu-Buzău (celebrul „nenea” cum i se spunea), C. Stăncescu (nu mai puțin faimosul „nenea Stanciu”, societar al Teatrului Național din București) și Vasile Enescu, (director de scenă al aceluiași teatru, supranumit oficial „Enice” și, în particular, „Conciuc”) ne-am prezentat, tuspătru, în capela cimitirului Bellu, unde se afla depus defunctul.

În capelă; slujba începuse, for-năit de doi popi. Unul, fonf și altul de treflă.

Spre surprinderea și indignarea noastră, capela era aproape goală, cu excepția unui pile de necunoscuți, care — strînși ghem în jurul catafalcului — ne împiedicau să vedem pentru ultima oară chipul drag al celui ascuns între flori și găteți rituale.

Că „oficialitatea” — sub toate denumirile ei sonore — lipsea complet de la înmormîntarea unui mare scriitor era lucru obișnuit. Niciodată, sub guvernele „istorice” ale burghezo-moșierimii, scriitorii nu s-au bucurat de nici un fel de atenție. Nici în viață, nici postum.

Cît privește pe „suveranul culturii”, pe „majestatea sa regele” îl dorea în sceptor dacă un scriitor trăia sau murise. În protocolul întocmit chiar de el însuși pentru marile ceremonii ale timpului (te-deum-uri, parăzi, serbări etc) președintele „Societății Scriitorilor Romîni” de pe vremuri nu făcea parte dintre invitații oficiali. În schimb, toți cei cinci chestori de poliție ai Capitalei figurau, în păr, la loc de cinste.

Dar, să lipească scriitorii, gazetarii, actorii, prietenii, cititorii, admiratorii? Asta era de-a dreptul revoltător și de neînțeles pentru noi pînă cînd, preoții, după o ultimă inflație de tămiiie, au poftit pe cei de față să vie să dea mortului sărutarea din urmă. Dintre noi, ca mai bătrîn și mai familiarizat cu ale evlaviei și tipicului, s-a dus nenea... Conciuc, cu fruntea plecată, cu ochii umezi pentru ca, — după cîteva minute —, să se întoarcă abia ținîndu-și risul.

— Repede, afară din biserică, leilor și subprefecților, că am buclarisit-o...

— De ce, nene? ne mirarăm noi, cei trei lei și subprefecți.

— Fiîndcă mortul nu e al nostru. Am jelit pe altul.

Intr-adevăr, ieșind din capelă, am văzut curtea plină de cei pe care îi „infierasem” pe nedrept adineauri (dar, firește, fără nici o „oficialitate” printre ei) și care așteptau să înceapă ceremonia funebnă pentru George Ranetti... la 5 după masă însă, nu la 3, cum — greșit — citisem eu în gazetă.

* * *

Înmormîntarea se terminase. Lumea începuse să se împrăstie și groparii să-și facă trista lor datorie. Și, deodată, pe mormanul de pămînt de pe marginea gropii, se înalță — lung, într-o manta tot cît el de lungă — un căpitan de ață (alias: administrație), cu chipiul într-o mină și, cu o hotărîre fermă, bolboșată a comandă, în pupilele fixe și oarecum tulburi. Cu mina liberă descrie un cerc aproximativ asupra celor de față și cu o voce dură de ofițer combatant rosti:

— Ssssssttttt! Nu mișcă nimeni!

Și nimeni n-a mai mișcat dintre puținii care rămăseserăm. (N.A. Sînt dator să precizez că cele ce urmează nu sînt transcrise aici după note stenografice, sînt relatate însă cît mai exact, avînd în vedere serviciul „prompt și conștiincios”, pe care memoria mi l-a prestat întotdeauna).

„Mult stimat domnule Ranetti și întristată adunare! (începu căpitanul) Mai întii de toate să-mi dați voie să mă prezint. Sînt căpitanul administrator Ionescu Arambie din Regimentul 26 Rovine-Craiova. Ieri, pe la orele 2 p.m., mă aflam în gara Piatra Olt, venind din Ardeal, unde am fost trimis în misie pentru aprovizionarea regimentului cu alimente de iarnă ca cartofi porcești, ceapă de Făgăraș, fasole ologă, varză creată și altele, și tocmai mă aflam în restaurantul gării, unde consumam un mic kilogram de vin, așteptînd legătura cu acceleratul de București, cînd am citit, cu cel mai profund regret, în ziarele ce sosiseră de dimineață, că ați încetat din viață, urmînd a fi înhumat azi, așa că am luat imediat vagonul restaurant spre București, în acest moment fiind chiar dezertor de la regiment, dar lăsați că mă aranjez eu cu oamenii

— Aș vrea unul cu o poveste care să se prindă la șeful meu cînd infirzii l...

Desen de N. CLAUDIU

AMINTIRI

Partea umorist

mei, mișcând puțin din urechi cu alimente sau chiar deplin vărsați și vrînd a vă aduce prin câteva cuvinte modestul meu obol de recunoștință, fiindcă m-ați distrat prin revista dv. „Furnica”, încă de pe băncile liceului unde am absolvit cinci clase căci a șasea am dat-o în particular, citind această revistă regulat în sala de așteptare a cumnatului meu doctor Mailat, care este dentist la Craiova și fiind singura revistă pe care am citit-o în viața mea, eu — de mic copil — neavînd nici o înclinație pentru alte reviste sau cărți, ci m-am ocupat mai mult cu realitate și țifre, datorită căruia am îmbrățișat cariera de ofițer administrator, unde se primea numai cu șase clase și ceva proptele ce le-am avut prin cumnatul meu care a pus dinți la toată comisia plus nevestele de viplă și chiar unul de aur lui Lepădatu de matematici în față.

Văd că unele persoane din întristata adunare a început să ridă, iar — altele — mustăcește fiindcă mă exprim cam aproximativ din

motive că am băut gol în vagon restaurant neavînd ăia sifon, iar aceste grimase ale dumnealor, pe mine mă lasă nemuritor și rece, căci eu am venit — în acest moment, fiind chiar dezertor din armată, da' o mitocosesc eu și p-asta că am oamenii mei — ca să vă exprim prin mine, și așa cum pot, că eu am făcut realul nu modernul, recunoștința noastră a tuturor celor care ne-ați distrat și v-am admirat întotdeauna.

Am zis și-am terminat.
Să vă fie țărina ușoară...

★ ★

Și-am plecat!
Nenea încetase să mai ridă. Lăcrima. Ca și Enice care își aprindea o țigară. Iar nenea Stanciu, uriaș cum era față de noi — s-a oprit și a spus: „Cred că discursul căpitanului — dincolo de felul în care a fost exprimat — constituie totuși cel mai autentic și mai sincer omagiu care se putea aduce unui mare umorist la groapa lui”. Era și părerea mea.

Desen de NELL COBAR

— Fii bun și dă-mi o mîină de ajutor...

CICERONE THEODORESCU

MIEI DULCI DE DOBROGEA

Doi. Tăinuesc. Pe-o coastă sus.
Doi lupi bătrîni în piei de oaie.
Și gîndul li-i departe dus
Și ochii scapără și taie
Și ziua scade spre apus.

— Ai ochii strînși, ți-i faci subțiri,
Ca vulpea cînd prin garduri cută...
Ce-ai, Stavăre? — Am. Amintiri.
Ce-a fost, măi frate-meu, odată!
— A fost... — Atunci de ce te miri?

Hei, cum ni-era! Și uite cum ni-i...
E-un veac de-atunci? Parca-a fost ieri.
Ce acareturi, slugi, muieri...
Golani, îi zobeai cu pumnii.
Acum, cu brațu-ntîns, le ceri.

Vestit fusese „Panairul”
La Medgidia... Ce mai loc
De tîrg, petrecere și joc!
Ce bine le goleam chimirul
La Medgidia-n iarmaroc.

Amarnic m-am prostit, băte!
Mă gudur, mă feresc, mă tem.
Țineam și fete, un harem!
Miei dulci de Dobrogea... Cu sete
Pe cei de astăzi îi blestem!

Făceam prostimii orice mendre
C-un circ grozav „de la Berlin”
Cu turtă dulce, pește, vin,
Cu miei, cojoace și bulendre.
Plecam cu buzunarul plin.

Miei dulci de Dobrogea! Ce dever!
Ba se-ntimplară, într-un an,
Două mioare la aman:
— „Eu, estem numele Mundêver”.
— „Eu sora: Aișe Osman”.

Ții mîinte? Azi la toate, tremuri!
Erai, mă frate-meu, un crai...
Mundêver... Aișe... Ce trai!
Și poți să uiți acele vremuri?
Miei dulci în Dobrogea găseai!

★ ★

Doi. Tăinuesc. Pe-o coastă, sus.
Doi lupi bătrîni în piei de oaie.
Și gîndul li-i departe dus
Și ochii drum de jale taie
Spre vremea care le-a apus.

(Din volumul „Povestea Ioanel”, apărut de curînd în Editura Tineretului)

Studenta de la planificare

de NICOLAE TĂUTU

Că nu-i deloc planificată
La cursuri i s-a spus ades,
O socoteau o „eterată”,
Un spirit greu de înțeles.

Sentimentala cu codițe
Plutea cu ochii visători
Printre proiecte, priute schițe,
Ca luna candidă prin nori.

N-a promovat în anul patru
(Deși-l dădea a doua oară);
Se prefera în amfiteatru
Decît pe undeva, la țară.

La practică, surpriză, fata
În scurt s-a și „planificat”:
Pe șantier „neconsolata”
Cu-n bătrînel s-a măritat.

A renunțat la facultate,
La logaritmi fără șir,
Avînd odăi prefabricate
Și mobilă de trandafir...

Și astfel o sentimentală
Sfîrși în chip falimentar,
În anii ei încă de școală
Avînd un soț sexagenar.

Dar dovedi întîia dată
Că s-a planificat un pic:
Avînd în post de soț și... tată,
Ba, totodată și... bunică!

Sînt tineri care își formează cul-
tura doar din vizionarea filmelor...

- Și dintre Alecsandri și Coșbuc pe care îl preferi?
- Pe Alecsandri, că-l mai aproape de casă...

Desen de T. PALL

- Ce faci cu atîta zarzavat?
- O natură moartă!
- Nu taică, pentru asta nu-l vînd!

Desen de D. NEGREA

De profesie

TELEGRAMĂ

de G. H. ZANEA

Am un văr în comuna Poenarii Vulpești din regiunea București. De curînd mi-a trimis o telegramă: „Sînt tată. Stop”. I-am înțeles bucuria și faptul că îi ajunge un singur copil. Iar cu prima ocazie și cu prima transformată într-un cadou pentru noul născut, m-am repezit pînă la vărul meu. Moștenitorul era... moștenitoare. Dar semăna leit cu taică-su cînd era mic, deși el la naștere nu fusese fată. Luase însă și de la maică-sa ceva. Luase rujul de buze și se juca cu el.

- De pe acum îi place să se gătească! am ris eu.

- De ce?

- A și pus mîna pe ruj!

Apoi, curios, am întrebant cum se numește fetița.

- Expres Popescu! mi-a răspuns proaspătul tată.

- Ex... cum?

- Așa cum ai auzit: Expres.

- De unde vine numele ăsta?

- De la poștă... N-ai auzit de recomandatele expres?

- Aha! I-ai spus fetei Expres, că vrei s-o faci mecanic de locomotivă.

- Ba eu am vrut s-o cheme Cătălina. Dar, pînă la urmă, în registru a ieșit Expres. Știi, era gălăgie mare în biroul stării civile de la sfatul nostru popular comunal.

Peste cîteva zile - că, uitasem să vă spun, venisem în comună cu ocazia concediului de odihnă - vărul meu îmi dădu o veste:

- S-a măritat ieri Ileana, fata babei Zamfira. Dar știi cum se numește acum, după căsătorie?

- Păi după soț.

- Ba după gălăgia din biroul de stare civilă: Ileana Referat.

Sîmbăta trecută, dimineața, vărul meu mi-a adus o altă veste:

- Azi se însoară cumnatu-meu, Mitru. Cred că vii și tu la sfat?

M-am dus. Într-o cameră, nu prea mare, era biroul stării civile, unde urma să se officieze căsătoria. Acolo, afară de referent, mai erau cîteva persoane. L-am întrebant pe vărul meu dacă cei de acolo sînt rudele mirilor.

- Sînt colegii referentului cu starea civilă.

- Și ce cauți aici în timpul cununiei? I-a invitat el?

- Unde vrei să lucreze oamenii dacă tot aici au biroul?

Pînă să răspund a început officierea căsătoriei. L-am auzit pe referent spunînd:

- Cetățene Dumitru Vasile, consimți s-o iei de soție pe Maria Stamate...

- În trei exemplare! s-a auzit o voce de bas care a acoperit întrebarea solemnă.

- Da! a răspuns mirele. Consimt să mă căsătoresc cu ea și s-o aduc la mine, în...

- Căsuța poștală! s-a auzit o voce de femeie peste restul răspunsului dat de Mitru.

- Ce-i asta? am șoptit la urechea vărului meu.

Burlăcie provizorie

Anul acesta, concediul soției mele nu a mai coincis cu al meu. Irina a plecat la mare la 28 iulie, eu urmează să plec la munte la 25 august. Pentru prima oară, după cinci ani de căsnicie, am rămas singur.

Mărturisesc că am așteptat cu interes acest intermezzo de celibat. M-a jignit puțin lungimea listei cu indicații pe care mi-a lăsat-o Irina. Pe o coloană scria ce să fac și pe alta ce să nu fac. Dintr-o aruncătură de ochi am văzut că coloana a doua e de trei ori mai mare ca prima și am aruncat lista la coș. Nu știu, prin urmare, în ce constau sfaturile ei. Iată ce am eu de recomandat confrăților mei intru burlăcie provizorie.

Cînd mergeți după țiguieli, nu e bine să puneți în fundul plasei roșiile, deasupra cutiile de conserve și peste ele sticla de siŃon. Și asta nu de dragul siŃonului. Rezistența roșiilor la presiune e însă surprinzător de mică — dovadă bulionul scurs pe manșetele pantalonilor.

Nu încercați să fierbeți ouă la aragaz, dacă butelia e goală de alaltăieri și ați uitat s-o schimbați. Să știți că, pentru înlocuirea combustibilului lichid, chibriturile nu sînt de prea mare folos: eu am consumat patru cutii și nu am izbutit nici măcar să încălzesc fundul ibricului.

Înainte de a ieși din casă, e prudent să controlați dacă aveți în buzunar cheia de la yale. În restul anului, nenorocirea nu e

prea mare dacă vă autoincuiați pe dinafară: riscați, cel mult, să stați la ușă o oră-două, pînă se întoarce acasă soția. Dar cînd aceasta e în concediu, perspectiva de a aștepta în prag două săptămîni e mai puțin agreabilă, chiar dacă pe ea un astfel de gest ar putea s-o miște. În ce mă privește, am recurs la ajutorul unui lăcătuș.

Cînd vă faceți patul, aveți grijă să întindeți bine cearșaful — lucru mult mai greu decît s-ar părea la prima vedere. Eu sînt un anti-talent în acest domeniu. Nu aș fi în stare să descriu procedeul pe care-l utilizez, dar, la cinci minute după ce mă culc, cearșaful se adună crețuri-crețuri sub mine. Rezultatul e că, de cînd a plecat Irina, visez în fiecare noapte că mă califică fachir, dormind pe un așternut de cuie.

Ștersul prafului e o operație relativ simplă. Dacă după prima zi de gospodărie de unul singur, nu mai știți unde ați pus cîrpa, puteți folosi și o batistă, cu condiția ca după aceea să nu vă mai

ștergeți nasul cu ea. De asemenea, este indicat să ridicați vasele și bibelourile de pe supratețele pe care le ștergeți de praf, sticla și porțelanul fiind revoltător de casabile.

În general, farfuriile trebuie spălate după întrebuițare. Evident, pe măsură ce se murdăresc,

în unanimitatea lor, o singură idee fixă: să frigă degetele celor care încearcă să le scoată de pe plită. La o săptămîină după plecarea Irinei, numai inelarul de la mîna stîngă îmi rămăsese nebandajat. De atunci, am remediat și această lipsă.

Înainte de a da muștele afară, cumpărați-vă o lustră de rezervă. Numărul becurilor și globurilor sfărîmate, depășește de obicei pe cel al insectelor evacuate.

Puneți-vă lucrurile în locuri unde să le puteți găsi. Nu uitați că nu mai aveți cui reproșa că vi le-a rătăcit.

Dacă aveți un dezvoltat spirit de aventură, nimic nu vă poate opri să vă călcați singur pantalonii. Luați-vă însă și măsuri elementare de precauțiune. Evitați, de exemplu, convorbiri telefonice prelungite în timp ce fierul încins stă în contact cu stofa. Țineți seama de faptul că moda actuală cere o singură dungă și nu cîteva, așa cum au tendința să realizeze călcătorii debutanți. Iar pentru orice eventualitate, asigurați-vă în prealabil că aveți la dispoziție niște pantaloni de rezervă.

Dacă soțiile noastre își inchipuie că sînt de neînlocuit, că fără ele nu sîntem în stare să ne descurcăm, că absența lor în timpul concediului ne crează probleme insolubile și că la înapoiere le vom prețui încă și mai mult ca înainte, ei bine, dacă soțiile noastre își inchipuie toate astea, a sosit momentul să afle că au perfectă dreptate.

se pot cumpăra și altele noi, dar metoda e nițeluş cam costisitoare. Atenție! Și farfuriile se sparg!

Admițînd că vreți să vă faceți o mîncare mai complicată — de exemplu macaroane flerte — e bine să aveți la îndemînă un tub de Jecolan. Cratițele puse pe foc au,

ALGER

— Agentă comunală P.T.T.R.! Își face fata serviciul.

Apoi a fost întrebată fata:

— Cetățeană Maria Stamate, ești de acord să...

— Îmi bați la mașină raportul ăsta! a răsunit iar vocea de bas.

Așa s-a desfășurat cununia lui Mitru și a Mariei. Datorită gălăgiei din birou, din desfășurarea ceremoniei am înțeles că mirele s-a născut în comuna... De la capăt (cum dictase cineva dactilografei care lucra acolo), că mireasa este născută în anul... 1 214 (cum strigase cel de la registratură numărul de intrare pus pe o adresă), că tînărul Mitru este de profesie... telegramă fulger (așa cum răsunase glasul agentei comunale P.T.T.R.) și că părinții Mariei sînt îngrijitori de... majuscule (cum ceruse dactilografei cel care dicta adresa).

Ieșînd de la sfat, i-am spus vărului meu:

— Dacă în biroul de stare civilă a fost adusă să lucreze și registratura, și dactilografa, și agenta comunală P.T.T.R., nu strica să se fi adus tot aici și bufetul cooperativei.

— De ce?

— După căsătorie s-ăr fi trecut imediat la gustările de rigoare. Vorba ceea: uite mireasa, uite masa!

— Hei unchiule, n-ai reușit să treci clasa!?

Desen de V. VASILIU

După ce a citit, atent, indicația de pe toate vagoanele trenului București-Constanța, Stavrache s-a adresat conductorului:

— Asta-i trenul de Constanța?

— Da, tovarășe!

— Știam precis, da!... nu eram sigur!

A intrat în compartiment și s-a așezat la fereastră.

O femeie bătrână, care venise după dînsul, îi atrage atenția cu vocea muiată toată în miere:

— Nu vă supărați, e locul meu! Pofțiți tichetul: vagonul 3 — locul 20!

— Ce tichet, ce vagon, ce loc? se supără Stavrache. V-am întrebat eu de tichet, de vagon, de loc?

— Dar... — cutează bătrîna, impresionată oarecum de tonul călătorului — știți... locurile sînt numerotate...

— Ei, și? Am susținut eu că nu sînt? Foarte bine că sînt numerotate: *fiecare la locu' lui!*

— Tocmai! Eu am...

Stavrache o opri cu un gest plictisit:

— Lăsați, lăsați... te cred pe cuvînt... oameni sîntem! Și rămîne mai departe țepăn pe locul bătrînei.

În clipa aceea își face apariția conductorul care înțelege repede despre ce anume e vorba.

— Tovarășe dragă, îi spune lui Stavrache, *dumneaei* are locul acesta. Are bilet, are tichet!

— Cum adică? Eu n-am bilet, eu n-am tichet?

— Dumneavoastră aveți, desigur, și bilet, și tichet — dar alt loc!

— Alt loc? De unde știi dumneata? Auzil „Alt loc“.

— Știu, pentru că numărul de pe tichetul tovarășei corespunde locului pe care, greșit, îl ocupați dumneavoastră!

— Așaa? Și-ai vrea să stau în picioare — nu? Sau să mă așez unde-ți convine dumatăle? Și-asta numai pentru că ești dumneata *birocrat!*

Bătrîna intervine cu și mai multă miere în voce:

— Nu-i nimic, tovarășe conductor, am să ocup locul dumnealui. Și către Stavrache:

— Ce număr aveți?

— Ce vă interesează?

— Să ocup locul dumneavoastră! — Așaa? Va să zică: dumneata ai dreptu' să ocupi locu' meu, — eu, însă, n-am dreptu'...

— Păi bine, tovarășe, — spune conductorul — după ce că dumneaei îți cedează locul, găsești cu cale să mai discuți!

— Așaa? Va să zică dumneata ai vrea să tac, să înghit orice și să

tac! Află, tovarășe, că asta nu-i just, nu-i sănătos...

Trenul s-a pus în mișcare.

Un alt călător se adresează celor din compartiment:

— Vă supără fumul?

Cei din compartiment — în afară de Stavrache — răspund cu amabilitate:

— Puteți tuma!

Omul își aprinde o țigară.

— Asta nu-i vagon pentru fumătorilor! sare Stavrache.

— V-am întrebat, se scuza fumătorul, și mi-ați îngăduit.

— Cine v-a îngăduit? *Eu v-am îngăduit?* Pe mine nu m-ați întrebat!

— Atunci...

Și omul își stinge țigara.

— N-am pretins s-o stingeți! *Acu'* o să mai stricați un chibrit!

Și Stavrache își viră în gură o țigară și către fumător:

— Un foc, dacă nu te superi!

Își aprinde țigara și se crede obligat să dea călătorilor o lămurire:

— Eu n-am spus să nu fumeze dumnealui. Am spus, doar, că asta nu-i vagon de fumat! Atît!

Și clătînd din cap:

— Greu ne înțelegem, frățioare!

Își face, din nou, apariția conductorul trenului.

— Biletele, vă rog!

Ajunghind la Stavrache:

— Păi, bine, tovarășe, dumneavoastră aveți bilet de clasa a II-a!

— Cuum? Ce bilet am?

— De clasa a II-a! Aici e clasa I-a!

— Ei, și? Iar cu „clase“! Am scăpat de clase, tovarășe!

Conductorul schimbă tonul:

— Pofțiți în clasa a II-a!

Și către bătrîna:

— Ocupați-vă locul!

Stavrache se ridică imbufnăit:

— Și cu locul ăsta liber ce facem?

Îl pot ocupa eu?

— Nu se poate, tovarășe, aveți bilet de clasa a II-a.

— Și dacă-aveam de-a-ntîia?

— Dacă-aveați de-a-ntîia și tichetul cu numărul respectiv, îl puteați ocupa!

— Așaa? Va să zică... tot *birocratie!*

Stavrache își ia geamantanele și servieta și, îmbrîncind pe unul și pe altul, intră în vagonul de clasa a II-a și se așează exact pe locul său, indicat pe tichet.

Apoi, povestind cum îi convine incidentul, îi asigură pe călătorii din a II-a:

— Toată viața am fost un om conciliant!

Și făcînd o mișcare cu capul, ca și cînd ar întreba întreg compartimentul:

— Se poate deschide o fereastră? — Călătorii răspund afirmativ.

Stavrache rămîne pe loc — fără a schița cel mai mic gest. Se pare c-a uitat de fereastră.

Cineva îl interpelează:

— Nu deschideți fereastra?

— De ce s-o deschid? Se face curent — răcim!

— Cum doriți!

Un tînăr (student după toate aparențele) observă cu glas scăzut:

— Parcă dumneavoastră ați întrebat...

— Am întrebat, îl intrerupe Stavrache burzului, dacă se poate deschide fereastra — atît! N-am cerut s-o deschid! Nu vreau să mai capăt v-un cancer...

— Din curent nu căpătați cancer! îl asigură alt călător.

— Nu se știe, îi răspunde Stavrache. O mătușă de-a mea a murit din... *subit*. Dacă nu murea, trăia și azi!

— Mă iertați, reia călătorul, vă asigur că din curent nu vă îmbolnăviți de cancer! Cel mult de-un guturai! Sînt medic!

— Mă rog, consimte Stavrache, n-am nimic contra! E bine chiar să deschidem fereastra! Mai intră aer, e foarte sănătos! De fapt nici nu există curent! E o prejudecată medicală!

Și Stavrache se repede și deschide două ferestre — cea din vagon și cea de pe culoar.

Trenul se oprește într-o stație.

— Ce-ai în coș, leleo? se adresează el femeii grăbite care alerga cu marfa ei de-a lungul trenului.

— Căse!

— Sînt bune?

— Bune, cum de nu.

— Și cum dai cornetul?

— Doi lei!

— Face! Caise frumoase — n-am ce zice!

— Cîte să vă dau?

— Mie?

— Da, cite — că acușica pleacă trenu'!

— N-are decît! Ce-ai vrea, să stea pe loc?

— Cîte să vă dau?

— Să-mi dai — ce să-mi dai?

— Caise, *păcătii* mele!

— Aaa... caise! Dă-mi un cornet!

Femeia îi întinde cornetul. Trenul s-a pus în mișcare. Stavrache se caută prin buzunare, femeia aleargă după tren cu mina întinsă. În sfîrșit, Stavrache a găsit un leu. I-l aruncă.

— Tîne!

— Doi lei e cornetul!

— Ce faace? Doi lei? Asta-i curată speculă! Și un leu e prea mult! La noi, la Tîrgu' Giștii, găsesc și mai frumoase, și mai ieftine!

Trenul și-a reluat viteza, Stavrache a reintrat în vagon și înghite, grăbit, caisă după caisă. Sîmburii îi zvîrle din gură de-a dreptul pe podea. Cînd a terminat, își șterge, calm, gura cu perdeaua.

— Te *răcorește* caisele, zice el, surizînd către călători.

Privind plasa de sus:

— A cui e sticla aia, bondoacă?

— A mea, — răspunde un călător, figură blajină de profesor sau învățător — pensionar — niște coniac!

— Trebuie să fie foarte bun! își dă cu părerea Stavrache; întinde mina și apucă sticla, o desțupă și o miroase.

— Da, e coniac vechi, consimte pensionarul. Vreți să gustați? Am un păhărel de carton. Pofțiți!

— Mulțumesc!

Și Stavrache duce sticla la gură și începe să soarbă virtos din ea. A golit aproape jumătate.

— Foarte bun coniacu'! N-am nevoie de pahar!

Se ridică, își ia de sus, din plasă, geamantanul, scoate de acolo o bucată de slănină afumată și niște chifle și începe să înfulece.

A terminat.

— Mai aveți o gură de coniac? se adresează el pensionarului.

Acesta, cam descumpănit, consimte totuși să-i toarne băutura în păhărelul de carton. Stavrache însă îl oprește:

— Nu-i nevoie!

Îi ia sticla, o duce la gură și soarbe iar dintr-însa — cit poate.

— Păstrați păhărelul de carton! O să aveți nevoie de el! De ce să faceți risipă?

Întinde pensionarului sticla cu gîtul întors și cîteva picături de coniac se preling pe rochia unei călătoare.

— Vaai, ce-ați făcut?

— Nu-i nimic, o asigură Stavrache, o dați la „*Luceafărul*“ și iese ca nouă!

Și, în chip de consolare:

— Să fi fost cerneală, — mde! — stricam bunătate de rochie. Dar așa?

Trenul își continuă drumul. Pe tînăra, subit indispusă, o încearcă o sîcîitoare durere de cap.

Stavrache înțelege și o întreabă cu glas compătimitor:

— Vă doare capul?

— Da!

— Voiți un piramidon?

— Da!

— Piramidon — n-am! Ar fi indicat și un antinevralgic.

— Da, dați-mi un antinevralgic!

— Antinevralgic — n-am! Da' e bun și un *antigermin*.

— Bine! Aveți unul?

— Antigermin n-am! Am niște untură de pește. Doriți?

OGLINDA

Ești îngîmfată-oglină fără viață!
E-adevărat că fiece obraz
Pe care-l conturezi, îți rîde-n față...

Dar asta nu înseamnă că ai... haz.

„CRITICUL“

Cucul critică posac
Cuibul mic de pitpalac.
Ba că-i asta, ba că-i aia
Tot cusururi mari, cu droaia.

Cucul critică-mișel
Ce nu poate face el!

LUNA

Luna-ntreabă lacul: — Cine
Mai frumoasă e ca mine?
Zice lacul, marele:
— Știu eu unul: Soarele!

Dacă nu-ntrebai prostește
Nu aflai, ce nu-ți priește.

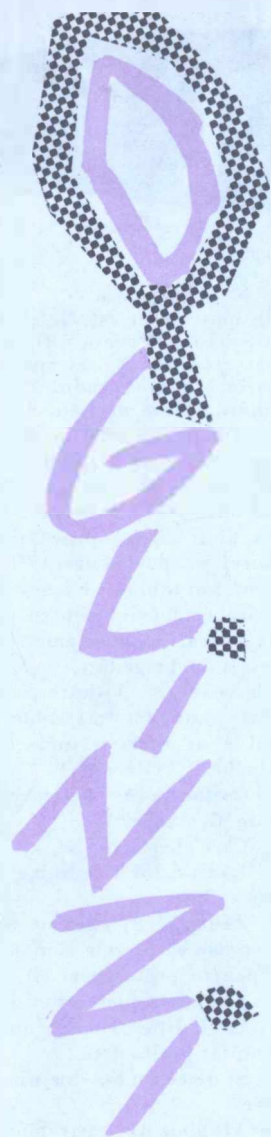
GĂINA

A făcut un ou moțata
Și își laudă odorul
Cîrînd cît e poiata...

Pînă-o auzi, dihorul...

„CURAJ“

„Lupul nu-mi place că are
Blana ștearsă la culoare.
(Despre dinții care taie
Să vorbească, altă oaie)“.

Clubul și ploaia

— Bine pregătiți băieții din brigada artistică! zic.

— Bine, într-adevăr! Îmi răspunde un salariat al Grupului de lăminoare din Peștiș al C.S. Hunedoara; dar văd afară niște nori mari și negri și dacă-ncepe ploaia se duce naibii programul!

Nu trec nici cinci minute și gata a început să cadă o ploaie cu picuri mari cît o monedă de 25 de bani. Ploaia asta, nimic de zis, bine venită pentru cîmp, însă prost venită pentru cei ce asistau la spectacol. În cîteva clipe, prin plafonul clubului, ploaia a intrat de parcă ar fi invitat-o cineva.

— Ne-am ars! îmi zice vecinul.

— Ba văd că ne-am udat — spun eu ștergîndu-mi apa de pe vârful nasului. Ce fel de club o fi clădirea asta, nu înțeleg; că plouă-n ea ca-ntr-o grădină de vară...

— Eu știu cine-i vinovatul! Are un nume fain. Auzi, e vorba despre „EDILUL“. Stai să-ți explic. Uite cum vine povestea: După multe târguieli, grupul nostru de lăminoare a convenit cu cei de la EDIL să ne repare clubul, iar ei au răspuns cu entuziasm: „Lăsați pe noi și o să vedeți ce facem după ce începem lucrarea!“ Dar EDIL-ul, deși a convenit, n-a venit. Precum vezi și dumneata, se vede bine.

— Spectacolul?

— Nu, ploaia! Plouă! Și afară și... înăuntru! Și parcă înăuntru plouă mai tare decît afară. Îți fac o propunere: Haide să plecăm. Că spectacolul tot nu mai poate continua. În plus, afară poate întîlnim

pe unul cu o umbrelă și ne aciuim pe lingă el.

Am ieșit din club ud ca din baie și, ca să mai treacă timpul, îmi întreb amicul de... ghinion despre sala de lectură.

— Se poate să n-avem? Avem! Dar acolo, oamenii noștri... riscă să-și rupă picioarele!

— Cum adică?

— Adică așa cum îți spun! Dușumeaua sălii de lectură pare a fi pardosită cu gropi! O clipă de neatenție și dispari în adîncurile pămîntului cu cartea-n mină!

— Mulțumesc! Bine că mi-ai spus că tocmai vroiam să vizitez și eu sala de lectură. Dar dacă așa stau lucrurile, adică dușumeaua, mă las păgubaș.

— Păi face! Mai bine păgubaș sănătos decît om citit cu piciorul rupt. Și asta în cel mai fericit caz. Pentru că, vorba ceea, dacă nu ești iute pici într-una din găurile din dușumea, te duci... la vale cale lungă.

— Și cît crezi că o să mai dureze situația asta?

— Pînă trece ploaia.

— Aha, am înțeles. Pe urmă o să vină „EDIL“-ul și-o să repare clubul! Nu?

— Asta nu știu precis. Singurul lucru precis pe care îl pot spune e că miine o să fie frumos!

— De unde știi? Cumva de la „EDIL“?

— Nu! De la curcubeu. Uite-l colo în stînga!

VALERIU FILIMON

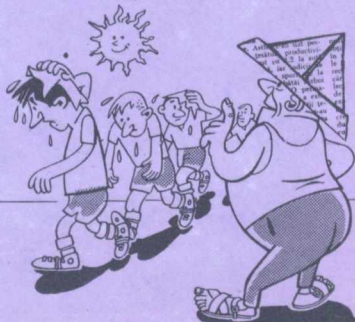
FOTBALUL ȘI ANOTIMPURILE

PRIMĂVARA (pe vînt)

— Culcă mingea, lonescule!
— O culc degeaba, crezi că pe vijelia asta îl arde de... somn?

VARA (pe caniculă)

ANTRENORUL: — Și acum, băieți, toată lumea la... încălzire!

TOAMNA (pe ploaie)

— Chilipirgiule! Stai în ofsaid și adormitul ăsta de arbitru nu te vede!
— Păi eu sînt, frate... arbitrul!

IARNA (pe zăpadă)

— Ți-am spus doar să-l urmărești...
— Lasă că dau eu de el. A lăsat doar... urmel!

«MONUMENTALISTUL»

Dacă ar fi fost sculptor, Costache ar fi tăiat statuile din stincă, dimensionându-și opera după proporțiile unor dinosauri. El nu cunoaște diminutive nici chiar la copiii lui. Pentru el totul e mare, monumental. S-ar fi dorit conducător de oști, oști multe, așa cum scrie la cartea de istorie: cită frunză și iarbă. Dirijor, nu s-ar fi mulțumit cu 120 instrumentiști, ci ar fi adunat 200 formații la un loc.

Așa-i și la birou, unde răspunde de treburile administrative ale întreprinderii. Când are de rezolvat probleme curente, privirea i se oprește asupra cifrelor: „Zece vagoane, opt camioane, 20.000 metri, zece mii bucăți”, acestea sînt cifre care l-ar mai putea impresiona. Să nu-i vorbești de un robinet care supurează, că vede negru. Lui i-ar trebui o problemă a revărsării apelor, cu trunchiuri smulse din rădăcină, cu case plutind pe valurile înspumate...

— Voi nu vă dați seama că eu am ochiul deformat? — ne lămurește el. Uite eu, de pe locul meu privesc poarta fabricii. Ei bine, nu sînt fericit decît cînd o văd deschizîndu-se, lăsînd să treacă zeci de camioane, sute de lăzi uriașe, motoare gigantice... Ce vreți? Sînt monumentalist... Asta-i!

Hîrțile în care este vorba de treburi mărunte, i le arătăm cu sfială:

— Lăsați nimicurile astea mai la urmă... Mîine, poimîine... la uitați-vă mai bine aici. Ce scrie? „Cele zece lăzi a cîte trei tone fiecare...” Da aici, ce scrie? „Motorul de 1.500 H.P. trimis dv. se află...” Ce spuneți, fraților? Sună frumos, hai? la citiți: „Cele două vagoane platformă pe care se află montate...”! la imaginați-vă voi ce figură face tovarășul director, cînd pe poarta fabricii intră lăzile uriașe! Da motorul... 1.500 H.P.! Parcă auzi o herghelie de „pur singe” cum nechează... Și eu le dau să mînince ovăz din cupe uriașe... Vagoane de ovăz! Și tovarășul director întreabă:

— Cine se ocupă, fraților, de toată această desfășurare de forțe?

— Eu, tovarășe director, Costache de la administrativ.

— Bravo, tovarășe Costache, să vii mîine în biroul meu...

În asemenea momente de manie a grîndoarei, profităm de prilej să-i amintim și de unele hîrtii care stau nerezolvate numai pentru că în ele este vorba de lădițe, cutii și alte...

— Nimicuri, fraților... Lăsați-le mai la o parte. Și mîine e o zi de lucru.

Am primit o scrisoare de la I. C. R. M. prin care ne rugau să recepționăm o lădiță cu niște piese mici, comandate prin direcția tehnică. Cei de la I. C. R. M. ne atrăgeau atenția că întîrzierile cad în sarcina noastră. Să fi văzut poftă de ris la Costache al nostru:

— Ne și amenință, hai? Trag cu praștia în cetate, ca Atila...

În materie de istorie și legende, Costache nu se arată a fi prea tare. Te-ar crede dacă i-ai spune că cu praștia a tras Aprodul Purice sau Richard Inimă de Leu.

— Tovarășe Costache, lădița asta a fost cerută de direcție...

— Las-o! Li vine și ei rîndul. N-au intrat zilele în sac. La uitați-vă aici: „Cele opt camioane cu remorci au pornit ieri...”! Imaginați-vă voi tabloul: o șosea întregă blocată cu mașini pentru noi... Și n-auzi decît: „Pam-pam”...

— Ca la brigadă...

Clacsoane... Vuiește valea... Ecoul munților răspunde: „Convoiul e al fabricii unde lucrează Costache...” Olariooo!

— Ce facem cu chestia asta, tovarășe Costache?

— Care chestie?

— Lădița. Iar a venit o corespondență.

— Zău mă? Și ce scrie în ea?

— Scrie că piesele comandate de noi pentru prototipuri sînt gata...

— Și unde-s piesele?

— În lădița. Toată conducerea a așteptat lădița asta.

— Și de ce nu s-a dus nimeni s-o ridice?

— Ați spus dv. că treburile mici să le lăsăm mai la urmă. Noi am spus că buturuga mică răstoarnă...

— Nu mă interesează ce-ați spus voi...

— Acum vă cheamă urgent tovarășul director. Tot în chestia cu lădița.

— Spuneți-i că am plecat de dimineață după lădiță. La noapte sînt înapoi.

Costache s-a repezit la gară cu primul getax, a intrat ca o furtună pe peron fără să mai cumpere bilet de tren, pentru că mai avea doar zece secunde pînă la plecare, s-a agățat de primul vagon care de fapt era ultimul, a plătit amenda și...

A DOUA ZI

— Bună dimineața!

— Bine ați venit, tovarășe Costache. V-a căutat tovarășul director.

— Iar?

— Nu! Atunci cînd ați plecat. Voia să vă spuie că lădița a fost adusă de două zile de către un delegat al fabricii pe care tovarășul director a chemat-o la telefon ca să afle că lădița stătea acolo de patru zile și...

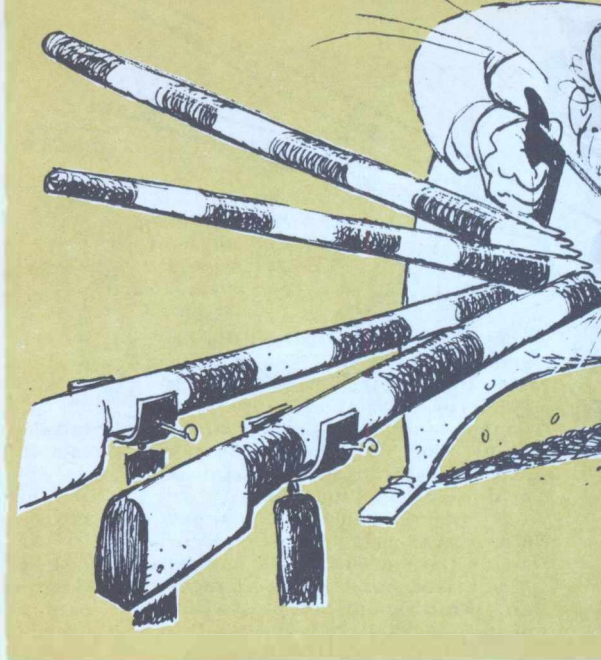
— Ei... ho! Te-ai apucat să transmiți din cabinetul tovarășului director?

— Păi asta a fost numai prima repriză, că în repriza a doua a spus tovarășul director că cheltuielile de deplasare le plățiți dv.

— Eu, fraților?

— Lăsați, tovarășe Costache, că n-o să faceți dv. caz pentru... un nimic de cîteva suțe de lei...

S. M. RUSU

PREGĂTIRI DE IA...

Adevărat

Ca urmare a noului val de criză în Anglia, lira sterlină este instabilă.

La coriști, diapazonul
Dă întotdeauna tonul.
La industriași (nu miră)
Tonul este dat de... liră.

În Vietnamul de Sud chitarele se pot cumpăra doar cu autorizația poliției.

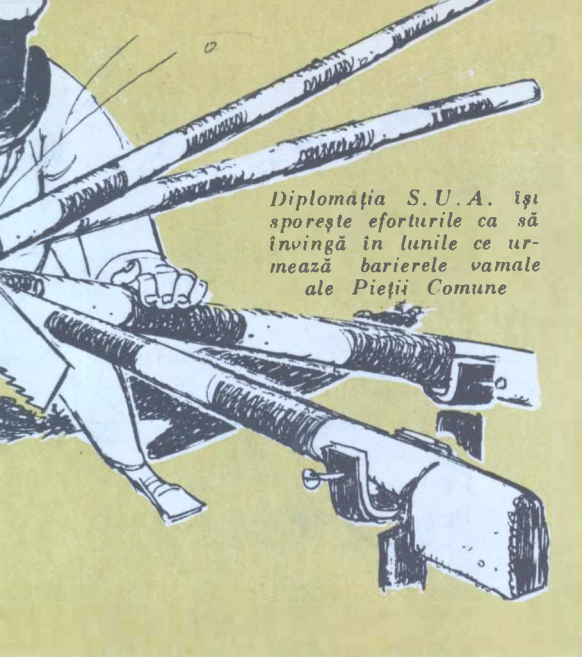
În țara lor, în fapt de seară.
Azi cîntece nu mai răsună
Căci pot avea drept la chitară
Doar cei care le cîntă-n strună.

Guvernul de la Bonn pregătește crearea așa-zisului „Corpul Aparării Civile” care va fi de fapt o parte componentă a forțelor...

— Uite mămică, ne...
— Te înșeli, puile.

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

Diplomația S.U.A. își sporește eforturile ca să învingă în lunile ce urmează barierele vamale ale Pieții Comune

Maupassant

REVĂZUT ȘI CORECTAT

Nuvela se numește „Doi amici”. Autorul ei este Maupassant. Televiziunea franceză a turnat un film după această nuvelă în regia lui Carlo Rim. Filmul a fost prezentat cu succes telespectatorilor francezi.

Același film trebuia prezentat și pe ecranele altor țări vest-europene, printre care Germania occidentală. Atunci au intervenit „rațiuni de stat” care au dictat modificarea finalului filmului, turnat în două versiuni.

În prima, cea destinată publicului francez, cei doi amici sînt

executați, prin împușcare, de către armatele prusace, ca în nuvela lui Maupassant. În cea de-a doua versiune, destinată Germaniei occidentale, amicii sînt salvați de la moarte de către... prusaci. Așa arată Maupassant în versiune 1963.

În același sens propunem încă două modificări. Una de ordin geografic: să dispară de pe hărțile Franței locul notat Verdun și una de ordin lingvistic: să dispară din dicționarele franceze cuvîntul maquis.

SERGIU BRAND

MNE PENTRU FOCI

Și rimate

Un pictor din Kiel (R.F.G.) a declinat oferta de a-l picta pe Adenauer.

Explicația e clară,
Faptul nemirînd de fel.
Nici măcar acolo-n țară
Konrad nu e un... model.

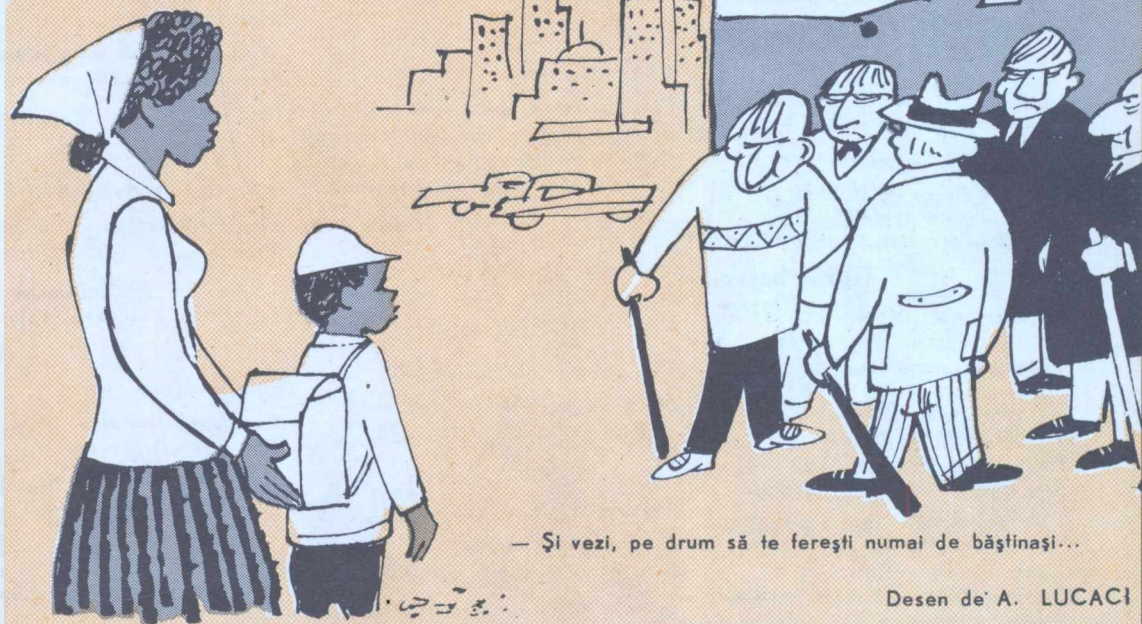
În timpul unei reuniuni din orașul italian Foligno, s-a prăbușit podeaua pe care 50 de tineri dansau twist.

În această busculadă
Ce-a scos lumea pe la porți
Cît pe ce să dea dovadă
Mulți că după twist sînt morți.

V. D. POPA

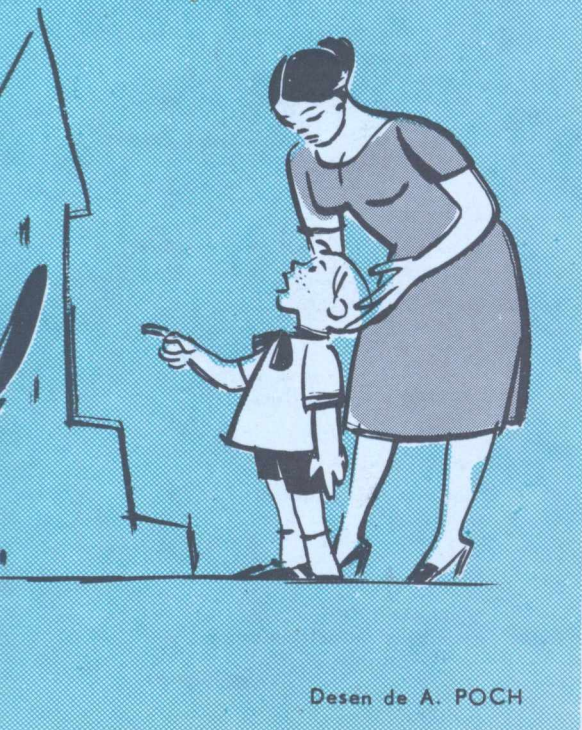
rării civile”
le R.F.G.

În S.U.A. rasiștii împiedică pe negri să intre în școli

— Și vezi, pe drum să te ferești numai de băștinași...

Desen de A. LUCACI

Desen de A. POCH

ace pe soldatul.
facă pe civilul.

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Cultura și marea

Despre cultura americanilor a făcut, din greșeală, o declarație directorul plajei din Douvres, John Southely:

„Numeroși americani — a spus el — au aflat că există marea Minecii, citind în ziare că există oameni care o traversează”.

Într-adevăr, în ce privește cunoștințele geografice, numeroși americani au cam băgat-o pe... minecă!

Pariu american la Lisabona

La Lisabona, un oarecare Antonio Da Silva a făcut următorul pariu curat american: să bea zece sticle de vin pe nerăsuflăte. Și a câștigat. A băut zece sticle. După a zecea sticlă, a murit pe nerăsuflăte. Dar pariul l-a câștigat.

Accidente la ora de gimnastică

Dl. Maurice Herzog, înalt comisar al sporturilor din Franța, a arătat într-o circulară că în ultimul an, la ora de gim-

nastică din licee, s-au înregistrat 5 000 accidente. Mășivul? Întii, nu-s destui profesori calificați. Al doilea, nu sînt destule materiale sportive adecuate. Al treilea, nu-i echipament. Al patrulea, se alocă prea puțini bani pentru nevoile școlilor. Al cincilea, se alocă prea mulți bani pentru înarmare... Ce să-i faci? Înarmarea e „sportul” preferat al guvernului. Așa că pentru adevăratele sporturi nu se găsește nici un ban... Să dai cu tunul!...

Sic!

Dialog în Coreea de Sud între un băiețuș sud-coreean și o fetiță americană:

Băiatul:

— Sic. Guvernul nostru e atît de bogat, că a cumpărat cel mai mare vapor construit anul trecut în America.

Fetița:

— Asta nu-i nimic. Guvernul nostru e atît de bogat, că a cumpărat guvernul nostru. Sic!

V. P.

Epigrame și Epitafuri

Vânătoarească

*Cînd a văzut că vîi spre el întins,
Pe bietul urs o milă l-a cuprins:
Te cunoștea de vreme-ndelungată:
... Îi mai vînduseși pielea
și-altă dată.*

Florin Iordăchescu

Autorilor de romane, care n-au
mai compus de mult romane noi.

*Mi-o cîntă de trei ani nevasta,
O cînt și eu, cum e firesc.
De cînd aud romanța asta,
„Am început să-mbătrînesc!“*

Gabriel Teodorescu

Cinematografelor la care se vînd
două bilete pentru același loc.

*Toată lumea așezată
Stă pe scaune, în rînduri,
Numai eu deocamdată
Am bilet, dar stau... pe gînduri.*

Aristică Băghină
Turnu-Severin

Unui taxator de tramvai

*Din clipa cînd m-am instalat
Și pînă cînd am coborît,
Am așteptat un „rest“ — atît...
(Tot ce-a-urmat e... plagiat).*

Mircea Codrescu

Unui responsabil de magazin
trimis în judecată

*Sarcini grele-avea probabil,
Dar el fuse ușurat...
Că-l lăsară „responsabil“
Numai pentru ce-a furat.*

Ileana Coldea
contabilă la O. C. L. Confecția
București

Unui gestionar de băuturi răco-
ritoare

*Cum la chioșcul lui Marin
Doar suc cald mereu găsesc
Epigrama i-o închin
Ca să mă mai răcoresc.*

Nic. Pasăre
Craiova

Unui Don Juan

*De cînd îl știu, numai o dată
Eu l-am văzut pe dumnealui
De două ori cu-aceeași fată;
Dar dînsa era... sora lui!*

Titi Gheorghiu
Vaslui

Unui scriitor naturalist

*Inspirator tradițional,
Vestitul Pegas e un cal;
Simbolul nu-l îndreptățește
Pe hard... să-njure birjărește.*

Gr. Lupescu

Unui codaș plecat la munte

*Marinică știe una
Și îi place doar pe-o cale;
Să colinde zău într-una
Ca în grafic, doar... la vale.*

Neocolonialistului din America
Latină

*Pentru tine am un sfat,
De-l ascuți îți prinde bine:
Du-te neîntîrziat
Din America la... tine!*

Puiu Videa
Satu-Mare

Unui plagiator

*Cînd tu mă plagiezi rămîn senin
Și mai departe-mi vād de-al trebii rost
Avînd o mîngiere: cel pușin
Că nu sînt singurul ce scrie prost.*

Negrea Gelu

DISTIHURI

Timidul pe înălțime:

*Ne spuse plin de fericire:
— Este intîia... cucerire.*

Birocratul căsătorit recent

*A scris acasă lapidar
„Sosesc în... dublu exemplar“.*

A. Codreanu

EPITAFURI

Unui boxer

*Din pricina vîntului rece
Ceremonia s-a scurtat.
Te-au numărat pînă la zece
Și au plecat!*

Unui motociclist

*Dormi liniștit și împăcat
Motocicleta... a scăpat!*

Unui ipohondru

*Recunoaștem! Din păcate,
Ai avut, totuși... dreptate!*

Unui sufler

*Privesc actorii triști pămîntul.
Ochii lor de plîns se umflă
Ce folos că suflă vîntul,
Dacă dînsul... nu mai suflă!*

Unui „vedete“

*Astăzi știu c-ar fi cerut,
Cu toată gura,
Ca să intre-n locul ei...
... Dublura!*

Rik Auerbach

Bulevardistului

*Supărat pe lume-n fine,
Dispăru de tot. E bine?*

Unui chel

*Vesel e-azi în adevăr
I-a crescut la cap un... păr.*

Unui „poet“

*Zace sub acest mohor
X, poet... nemuritor.*

Epitaful meu

*N-ași scăpat de mine-n lume
C-am lăsat multe postume.*

Rodica T. Florea

Unui colectivist codaș:

*Parcă nu i-a fost a bine
Prea avea... „zile“ puține.*

G. Enache

Com. Potcoava, raion Slatina

Unui abstracționist

*Paradoxal, regret,
Dar a murit... concret!*

Nae Cosmescu

Unui bețiv

*De nimic n-a fost în stare-n viață,
State,
A fost în stare numai de... ebrietate.*

Unui umorist

*„X“, în viață, umorist,
Dus e-acum dintre cei vîi;
Astăzi el mă face trist
Chiar și fără a-l citi...*

Ion Gionea
student

Unui ospătar necinstit

*Muri cu conștiința încărcată,
Precum i-au fost și notele de plată.*

Plugaru Liviu
student

Unui motociclist

*Din viteză, dragi amici!
Am sărit din șa... aici!*

Unui birocrat

*Neavînd respect de norme
M-a luat fără de... forme!*

Marian Petru
Cluj

Unui palavragiu

*Doar pe cripta lui din toate
Florile-s verzi și uscate.*

Unui lingușitor

*Lui, în loc de flori cumună
Cum au alții-n serie,
I-a crescut peste fîrină
Iarba deasă... perie.*

Bogdan Chirișescu
Buhuși

Unuia care fuge de răspundere

*Sub lespede stă plin de fericire,
Că are în sfîrșit... acoperire.*

Unui ospătar

*În fața morții doar atît a spus,
Cu voce stînsă, vinee! — și s-a dus.*

Mie

*Din cite epitafuri am creat,
La slujbă sau acasă lîngă vatră,
Acesta dăltuit aici în piatră,
Mi-a fost, precum se vede, publicat.*

M. Oprescu

Unui rebusist:

*Ca rebusist principial
Și consecvent pînă la moarte
El zace aici „orizontal“
Cu mîinile... „incruciate“.*

Gh. Breharu
Gherla

Unui singuratic

*Trecu prin viață foarte neșiresc:
De unul singur, trist și fără nume,
N-a vrut să știe de-obște și de lume;
Sfîrșitul însă și l-a dat... obșteșc.*

Gr. Țepeș

Unui călător dintr-un tramvai
aglomerat

*Azi pe drumul cel din urmă
Cînd și s-a mplinit sorocul
Chinurile și se curmă:
Nu-ți rivnește nimeni locul.*

Petre Bokor

Unui arivist

*Fixat aici pe veci printre mormînte
De data asta e la locul său
Și pentru prima oară-i pare rău
Că multora le-a luat-o înainte.*

Langmantel Ernest

Unui minciinos

*E mort precis... Nu-i o minciună,
căci n-a mai apucat... s-o spună.*

Unui servil

*Se miră toți cum e posibil
să fie-atît de... inflexibil.*

Unui invidios

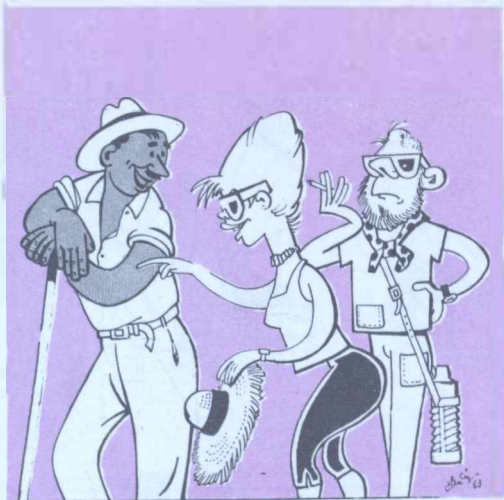
*Venin el face și aci,
invidiază pe... cei vîi.*

C. Mircea

Redacția „Urzicii“ constată că, în
genere, epitafurile sînt mai reușite
decît epigramele

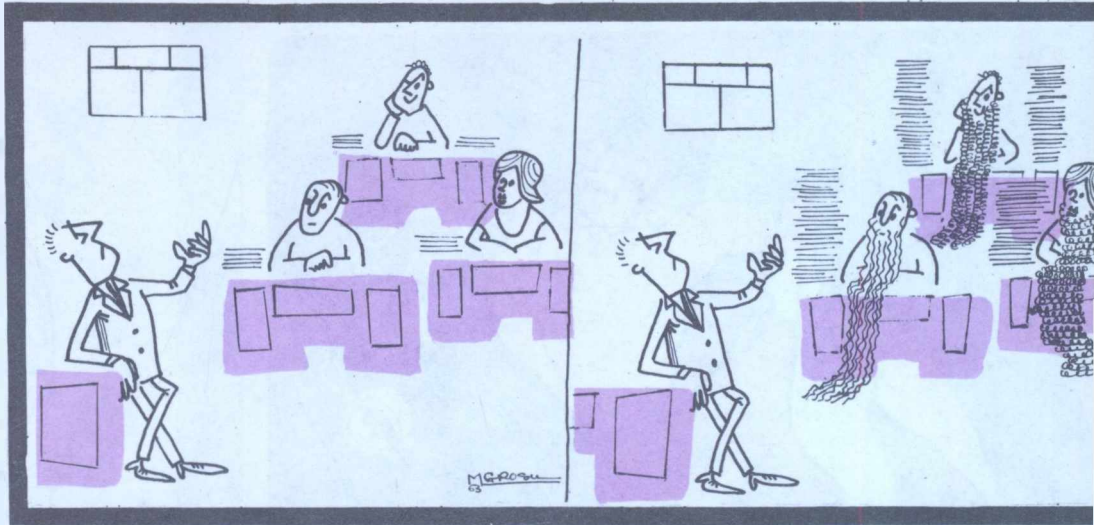
*Explicația-i ușoară:
Epitafurile-oriunde
Sînt, în spirit bunăoară,
Cu doi metri mai profunde.*

Barbu Alexandru

- Delicioasă culoare, monșer, unde ai făcut-o. că vrem să mergem și noi?
- La... batoză, cucoană!

Desen de AL. CLENCIU

- Și acum să vă povestesc cum am putut să înot singur de la Mamaia la Mangalia și retur...

Desen de GROSU MIHAI

Radiografiile

DIN CICLUL „UNA BOACĂNĂ“

Pneumonia o poți contracta din te miri ce. Ești încălzit, transpiri, bei apă de la gheață și gata boala! Când trași aer în piept te înțepă, când îl scoți te-njunghie și fiindcă, fir-ar ei să fie de plămîni, fără respirație nu se poate, respiri și zici of, aspiri și zici vai și uite așa, între un of și-un vai, ajungi la spital. Aici te pune la raze și cît ai zice „văleu“ afli ce ai, dacă ai, cît o să ai, ce trebuie să iei, cît trebuie să iei și etcetera, că doar n-o să vă dau consultații prin „Urzica“.

La fel se întâmplă treaba și cu vreo fractură la picior, vreun ulcer la stomac sau vreo colită. La radiografie te lămurești cum stai cu piciorul sau cum stă el cu tine, dacă stomacul se prezintă bine sau nu se prezintă deloc, ce mai, teribilă invenție aparatul ăsta Roentgen și radiografiile.

Cu un asemenea aparat modern, instalat într-o caravană auto, a fost utilat spitalul unificat din Medgidia. Mare a fost bucuria celor bolnavi; mare a fost și bucuria celor sănătoși că de, mergi sănătos pe drumul drept, calci greșit și la revedere sănătate!

Asta mi s-a întâmplat mie. Mi-am rupt piciorul. Fuga la circa sanitară din comuna

mea. Apasă medicul, mă doare, nu apasă mă doare, așa că telefonează la spitalul din Medgidia după caravana radiografică:

- Trimiteti, vă rog, urgent caravana!

- Întii să sosească morcovii! rostește cineva netulburat.

- Mă rog?

- N-ai ce să mă rogi. Întii morcovii, pe urmă picioarele...

Dacă nu știam precis că fractura o am la glesnă, juram că-i la creier...

- Tovarășe, mă doare piciorul de văd stele verzi!

- Se poate, dar n-ai auzit? Pînă nu vezi și morcovii, n-am ce-ți face!

Între timp se mai apropie un pricajit cu o falcă cît două băgată într-un bandaj cît trei. Scîncește:

- Tovarășe, a sosit prazul?

- De ce, omule?

- Știți, eu sînt ăla cu maseaua. Am mai fost pe aici și mi-ați spus că pînă nu sosește prazul la Medgidia, nu mi se poate face radiografia la masea.

Evrice! strig eu. Te pomenești că ăsta o fi vreun cifru medical pentru rapoartele spitalului: „azi am extras trei prazuri cariate... ieri am pus în gips doi morcovi, mîine operăm două sfeclă cu nisip la gulie“...

Pînă să mi se confirme bănuielile apare un al treilea, cu mîna stîngă în bandaje. Se adresează medicului:

- Tovarășe, mi-a trimis veste al lui Mitruță din Medgidia c-a sosit varza!...

- O fi sosit!

- Atunci pot trece la radiografie?

- Nu. Am mai telefonat o dată și mi s-a spus că s-a dus abia după morcovi.

N-a terminat de spus „morcovi“ și sună telefonul.

- La telefon Spitalul unificat Medgidia. Au sosit zarzavaturile, așa că vă trimitem caravana!

Și, în scurt timp în curtea circumscripției medicale intră cu viteză, virînd elegant, caravana medicală.

Bolnavii o zbughesc în autobuz. Ajung și eu înăuntru. Simt un miros pătrunzător de iod, varză murată, cloroform, usturoi și spirt sanitar... Privesc jur împrejur în autobuz; nici urmă de aparat.

- Tovarășe, întreb eu nelămurit, pe ce-o să-mi scoateți radiografia? Pe foi de varză?

- Ce-ați dat buzna în caravana auto? întrebă medicul urcînd și el înăuntru.

- Pentru radiografie! clănțânește cel cu mîna în bandaje. Am niște dureri îngrozitoare, bolborosește sărmanul, ronțăind o gulie muiată într-un pahar cu bariu, uitat sub banchetă.

- Radiografie? Aparat Roentgen? Aici, în caravana asta medicală? ride cu poftă șoferul... Ehe! De cînd s-au demontat aparatele din caravană și au fost trimise în altă parte, să fii dumneata să-nătos, tovarășe.

- Mulțumesc de urare! Dar pe mașină scrie negru pe alb: „Caravană medicală pentru radiografie“...

- Spitalul a reprofilat-o în camion „Aprozar“. Acum v-au trimis-o crezînd că aveți de transportat niște pepeni verzi!

Se încapățînează cel cu brațul fracturat:
- Asta-i caravană medicală, construită și utilată în acest scop și nu cobor de aici nici mort!

- Foarte bine! Nu cobori! Am auzit că tot e nevoie de un om care să ajute la încărcatul și descărcatul castraveților, că doar fractura n-o să te țină mult...

Oricum, o fractură există pe undeva prin conducerea spitalului...

Se vede asta la radiografia făcută de noi...

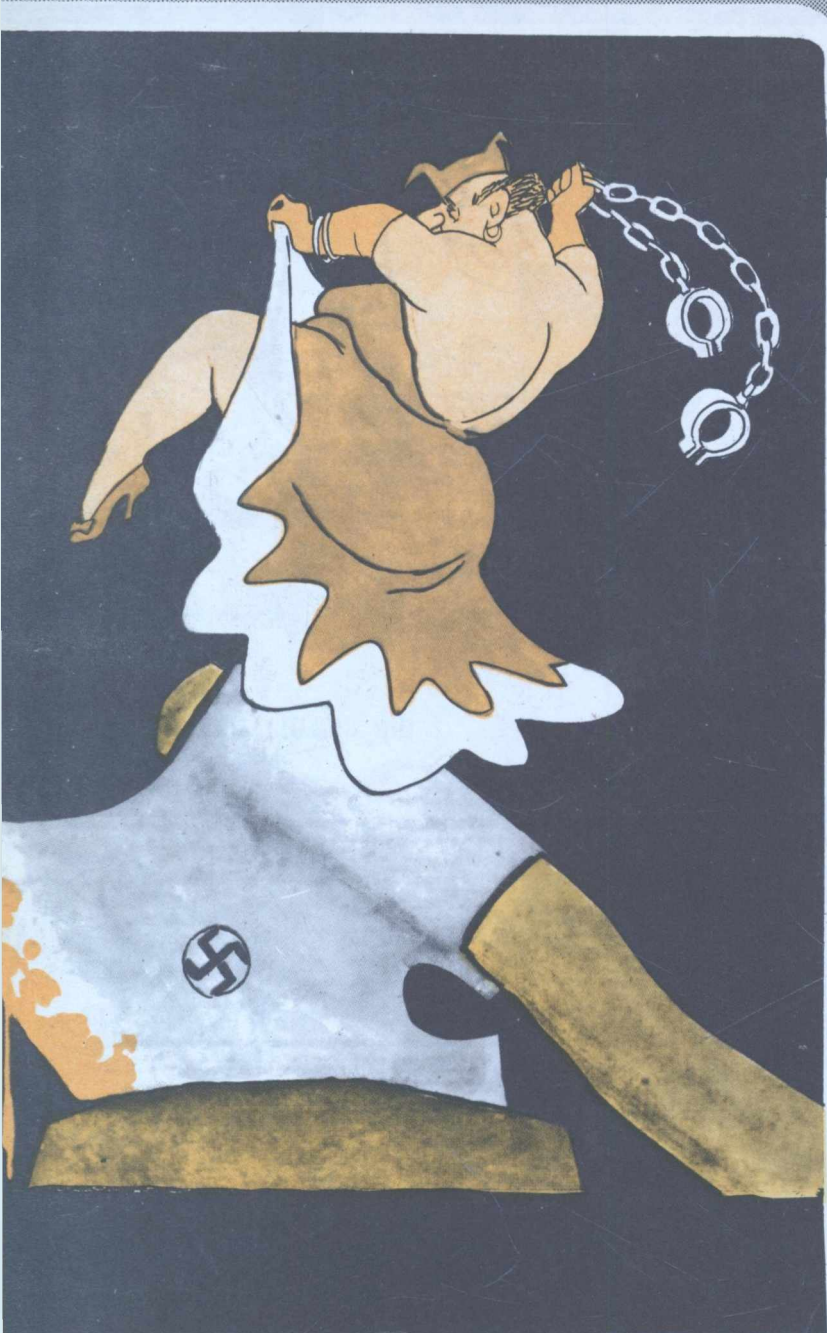
I. AVIAN

INFORMAȚII

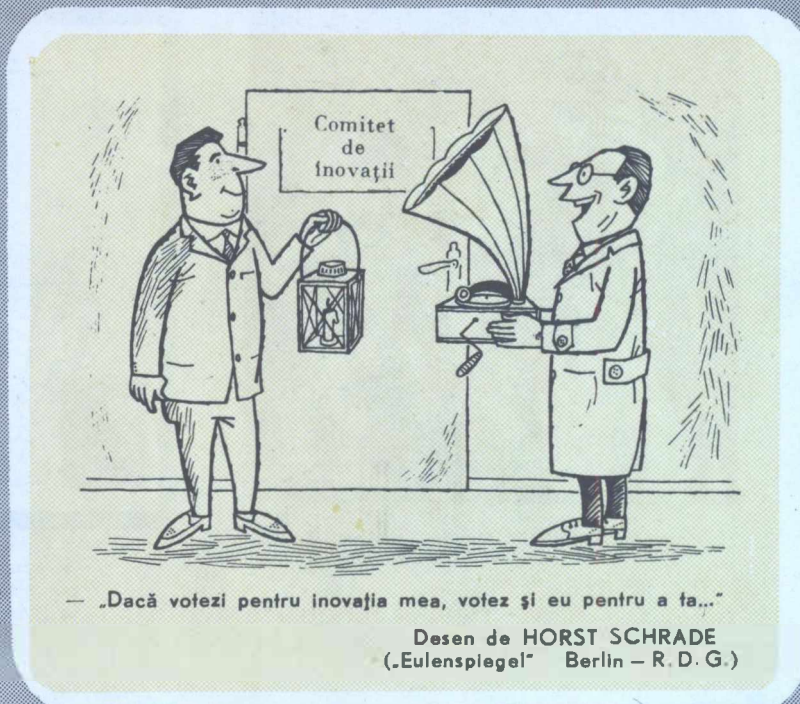
- Vreau să știu: va fi control sau nu?!

Desen de N. GHENADIE

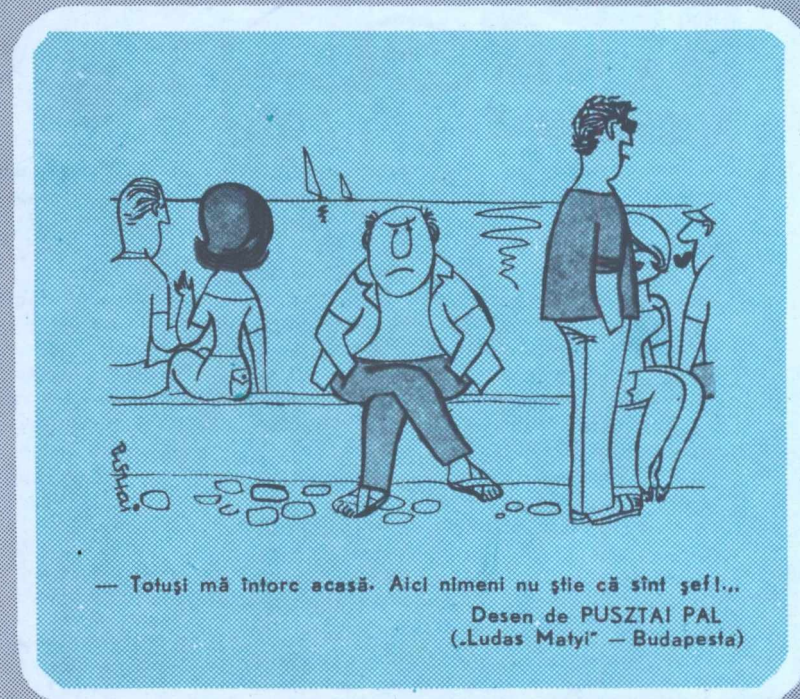
DANS SPECIAL CU CASTAGNETE.

Desen de BORIS LEO
(Din „Krokodil” — Moscova)

— „Dacă votezi pentru inovația mea, votez și eu pentru a fa...”

Desen de HORST SCHRADE
(„Eulenspiegel” Berlin — R. D. G.)

— Totuși mă întorc acasă. Aici nimeni nu știe că sînt șef!...

Desen de PUSZTAI PAL
(„Ludas Matyi” — Budapesta)

MOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE

PENTRU UZUL ȘCOLARILOR

Băiatul meu în vîrstă de patrusprezece ani se află la ora actuală în vacanță. Am constatat că se descurcă destul de bine la algebră, fizică și chimie, în schimb o duc destul de greu cu cunoștințele beletristice.

Chiar din primele zile de vacanță mă gîndisem să-i fac băiatului un program obligatoriu de culturalizare literară. Numai că nu știam cu ce să încep. Acum am găsit. Voi începe cu Victor Hugo, și anume cu mica antologie din versurile poetului francez, apărută în „Biblioteca școlarului” în traducerea cîtorva nume de prestigiu. Tabla de materii mi-a demonstrat că „Editura Tineretului” s-a orientat cît se poate de bine, alegînd poeziile cele mai semnificative din „Ode și balade”, „Orientale”, „Frunze de toamnă”, „Pedepsele”, „Contemplațiile” etc.

— Uite, Nelule, ți-am adus o carte cu cele mai frumoase poezii ale lui Victor Hugo, îl anunțai eu, scoțînd volumul din servietă.

— Are poze?
— Nu, n-are. Dar tu ești destul de mare ca să poți citi o carte și fără poze.

— Tu le-ai citit?
— Bineînțeles, mai de mult, în original. Tu însă nu știi destul de bine limba franceză, așa că, deocamdată, te rog să le citești în traducere.

— Trebuie să le-nvăț pe dinafară? mă întrebă el neliniștit.

— Asta nu! M-aș mulțumi doar să citești cîte patru-cinci poezii pe zi, și pe urmă să le discutăm. Sînt sigur c-au să-ți placă!

Nelu este un copil ascultător, așa că a doua zi l-am găsit cufundat în lectura volumului. Era parcă mai atent decît atunci cînd urmărea peripețiile „omului amfibie” sau ale mușchetarilor. La un moment dat izbucni în ris și-mi spuse:

— Știi că e nostim Victor Hugo ăsta al tău!
— Cred că „nostim” nu este cuvîntul cel mai potrivit...

— Ba da. Auzi ce scrie în poezia de la pag. 62:

„Dureri și ură, zilnic erau în scăzămînt”
parcă ar fi vorba de săpunul de rufe care are scăzămînt la greutate. Ia citește la

pagina 110 poezia „Caravana”, unde se vorbește de niște pești cu labe roșii:

„Cu labe roșii, peștii, purtate sub minuși”

Mai departe, în „Cîntec”, la pag. 114 am găsit un alt animal hazliu:

„Mincai un iepure-de-ciine”...

Auzisem doar de porc-de-ciine și de Statul Palmă-Barbă-Cot călare pe o jumătate de iepure șchiop. La pag. 111 tot în poezia „Cîntec” am dat și peste un „maimuț”.

— Ce-i asta „un maimuț”?

— Cred că bărbatul maimuței.

— Bărbatul maimuței se numește „maimuțoi”.

— Dar bărbatul veveriței, cum se numește?

— ??

— Vezi că nu știi? Este un veveriț, al lișei, un lișiț și așa mai departe. Tot am învățat ceva din traducerile astea. Vreau să te întreb ceva. Este vreo deosebire între „a pieri” și „a dispărea”?

— Cred că nu!

— De altfel nici din versurile de la pagina 112:

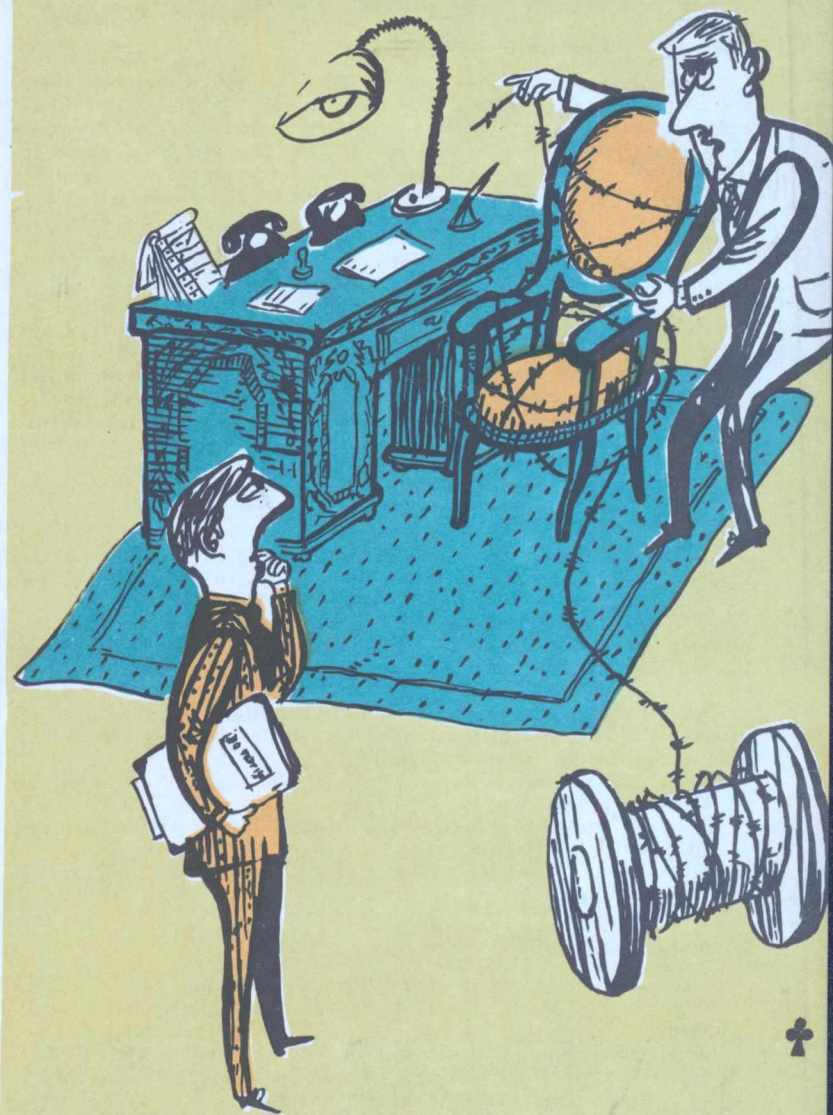
ULTIMUL INEL AL LANȚULUI

Desen de KUDRA-KUCERA
 („Dikobraz” — Praga)

— De ce te superi, mamă, doar nu te împiedic?

Desen de T. PINDAREV
 („Sfirșel” — Sofia)

— Totdeauna procedez așa înainte de a pleca în concediu ..

Desen de ZBIGNIEW KIULIN
 („Szpilki” — Varșovia)

UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE

„Pieri sinistrul heruwim
Și dispăru“...

nu rezultă că ar fi o deosebire de sens între cele două verbe. Ca și cum aş spune „întîi am uitat și pe urmă nu mi-am adus aminte“. Sînt două cuvinte sino... sino... cum se zice?

- Sinonime.
- Exact.
- Care împreună formează un soi de pleonasm.
- Întocmai ca și cuvintele „glod“ și „im“ care înseamnă același lucru: „noroi“ și totuși ele se întîlnesc alăturate în același vers (pag. 112).

„Ai să te-neci în glod și im“ (Cîntec)

— Uite ce e, dragă Nelule, n-are nici un rost să te legi de fleacuri. Trebuie să ții seama de faptul că traducerea în versuri are de rezolvat o serie de probleme pe care proza nu le pune. De pildă, pe lîngă sensul exact al ideii, traducătorul de versuri trebuie să respecte ritmul, metrica și imaginile originalului. Nu este o treabă ușoară!

— Aha! făcu băiatul pe gînduri. Atunci te rog să-mi explici ideea din versurile de la pag. 49:

...pistolul încărcat
Doar un bandit așteaptă să-l facă împărat
(Nox)

Subiectul este pistolul, predicatul este așteaptă. Pe cine aștepta pistolul? Pe un bandit. Deci bandit este complement. De ce aștepta pistolul pe bandit? Pentru ca acesta (adică banditul) să-l facă împărat (pe pistol) Cum vine asta? Vrei să-mi explici?

— Sensul adevărat este tocmai pe dos: banditul așteaptă un pistol încărcat pentru ca ajutîndu-se de el să devină împărat. Vezi dacă nu știi sintaxă? Și gîndești mecanic?

— Păi dacă nu te iei după analiza mea poți ajunge la ideea că „împăratul așteaptă un pistol încărcat care să-l facă bandit“. În cazul de față nu eu sînt acela care nu știe sintaxă.

- Da' cine?
- Știu eu? Poate traducătorul, poate...

— Te rog să nu fii impertinent. Alte întrebări mai ai de pus?

— Da. Vreau să știu ce-a vrut să spună Victor Hugo în versurile:

În buzunare prinții sînt cercetași, la număr,
Iar împărații, sus pe umăr
Eu știu c-au să îndruga minciuni
nenumărate (pag. 69)

— Ia dă cartea încoace!
Și în timp ce încercam să descifrez sensul versurilor de mai sus, a sosit nevastă-mea cu castronul salvator:

— Haideți la masă că se răcește supa!
— Mai discutăm după masă dacă vrei — spusei eu copilului. Cred că e mai nimerit să citești „Apus de soare“ de Barbu Delavrancea. Văd că Hugo e prea greu pentru tine.

— Ce zici, nu crezi c-ar fi mai bine să-l citesc pe Hugo în original, cînd voi ști franțuzește cum trebuie?

— Acum taci din gură. Nu ți-am spus de atîtea ori că n-ai voie să vorbești în timpul mesei?

Răbojul URZICII

Ilustrate cu surprize

Acum un an, în „Urzica“ nr. 17 (cu data de 15 septembrie 1962), la rubrica „Dragă Urzico“, a fost... „lăudată“ editura „Meridiane“ pentru... ingeniozitatea cu care — printre numeroasele sale frumoase cărți poștale ilustrate — tipărise și una în care pe o parte era fotografiată o porțiune din Marea Neagră, iar pe cealaltă parte stătea scris: „București: Vedere din parcul de cultură și odihnă Herăstrău!“

Stimulată de laudele de acum un an, editura „Meridiane“ a perseverat, extinzându-și... meridianele pînă la nivelul Munților Carpați. Așa că anul acesta, editura „Meridiane“ a tipărit și o ilustrată în care pe o parte e fotografiat un... munte, iar pe cealaltă parte stă scris: „Vedere de la Eforie-Nord“.

Stimulată și de prezenta laudă, editura „Meridiane“ va continua, desigur să persevereze în materie de ilustrate — trecînd totodată de la sortimentul „peisaje pitorești“ la sortimentul „personalități istorice“ — încît, la anul, va tipări, desigur, și o ilustrată în care, pe o parte va fi fotografiat... redactorul secției de ilustrate a editurii „Meridiane“, iar pe cealaltă parte va sta scris: „Lupta pompierilor cu turcii în Dealul Spirii“.

Fotbal la Sebiș

În comuna Sebiș din raionul Gurahonț, regiunea Crișana, există o asociație sportivă „Crișana-Sebiș“, care are și o echipă de fotbal. Această echipă joacă fotbal în modul următor:

Întii fotbaliștii se încălță cu niște bocanci. Acești bocanci nu par însă de fotbal, ci mai mult de... handbal. Jucătorii totuși n-au înțeles: numai asemenea bocanci se găsesc de vânzare în magazinele sportive din raion.

După cîteva antrenamente și două-trei meciuri, jucătorii constată că acești bocanci sînt atît de proști și atît de repede se strică încît trebuie reparați în fiecare săptămînă.

Uneori, în așa hal se strică acești bocanci, încît rămîn jucătorii pe teren desculți.

Pe urmă, jucătorii află că acești bocanci sînt livrați magazinelor de către I.D.M.S. Reghin.

Cu asemenea bocanci, sportivii au un gol în picioare și nicidecum în poartă.

5 160 de capace

Fabrica de mase plastice din Buzău a expediat pentru fabrica de alcaloizi din Vișeu, 5 160 de capace pentru flacoane de medicamente.

În stația Brașov, coletul cu cele 5 160 de capace s-a... rătăcit. (Nimic mai natural decît să se... rătăcească niște biete... 5 160 de capace). Drept care, magazinerul stației Brașov a anexat la documentele de transport un „aviz de lipsă a coletului“, îndrumînd mai departe documentele de transport... fără colet.

Dar în stația Vișeu de Sus, casierul Grad Ion de la magazia de mărfuri a avut o comportare profesională cu care a pus... capac aventurii de pînă acum a celor 5 160 de capace. Întii, casierul Grad a sustras dintre documentele de transport „avizul de lipsă a coletului“ ca să poată încasa de la destinatar taxele de transport, ca și cum coletul ar fi sosit. Apoi, casierul Grad — în loc să dea telegramă imediat la Brașov pentru urmărirea coletului rătăcit — a dat telegrama abia după... zece zile.

Bineînțeles, pînă la urmă, rătăcitul colet cu cele 5 160 de capace a reapărut și a fost predat destinatarului, iar casierul Grad n-a fost, e drept, avansat în... grad, ci, din contră, sancționat.

Sancționarea în legătură cu cele 5 160 de capace pentru flacoane de medicamente, a venit într-adevăr ca un medicament. O să-l vindece...

Examenе școlare

În vederea noului an școlar, au loc — la toate școlile din țară — diferite examene: de admitere, de corijență, de restanțe... etc.

La școala de opt ani din comuna Oinacu, pendinte de orașul Giurgiu, a dat examen... directorul școlii, nume Eliade Ion.

Examenul a decurs astfel:

Comisia: Să ne spună candidatul Eliade Ion: cum e mai... pedagogic să fie... insultate cadrele didactice ale unei școli de către directorul lor? Între patru ochi sau... de față cu elevii?

Candidatul: De față cu elevii, ca să le fie jenă cadrelor didactice insultate să zică ceva.

Comisia: Bun! Să ne spună acum candidatul, cum e mai... didactic, din partea directorului unei școli de opt ani, să... bată o femeie de serviciu: să bată una tină ră sau una mai în vîrstă?

Candidatul: Una mai în vîrstă, fiindcă stă cuminte cînd e hătută, pe cînd una tină ră ar putea fi nedisciplinată și l-ar putea bate ea pe... bătăuș.

Comisia: Vă mulțumim.

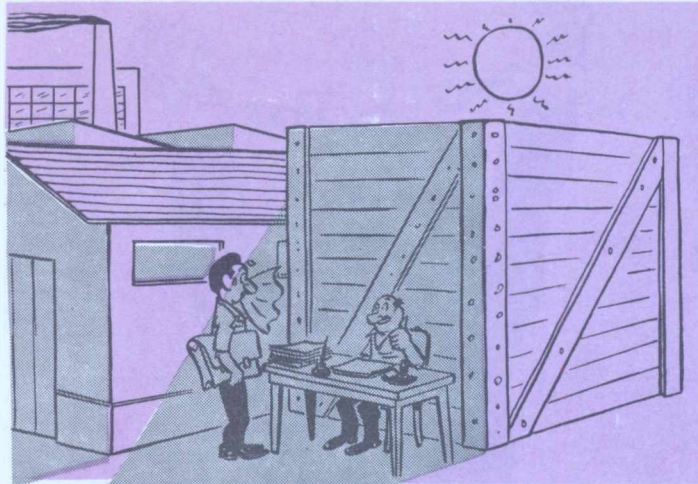
...Și, în urma excelentelor răspunsuri date, candidatul Eliade Ion a fost... trecut.

A fost trecut... din postul de director al școlii, într-un post subaltern.

C. RĂBOJ

(După corespondențe primite de la: Dumitru Paul, Techirghiol; Hotăran Cornel, Sebiș; Vlad Gheorghe, Vișeu de Sus, și de la un corespondent voluntar din Giurgiu)

La I.C.S. Hunedoara nu este dată în folosință o stație de debitare a laminatelor, pentru care se plătește lunar amortisment

— Bravo, stai la umbră!
— Nici nu știi ce plăcut e să lucrezi cînd o fabrică are mașini ca asta!

Desen de FRED GHENĂDESCU

I-a scăpat omului

Tovarășul Pleșchi feși pe poartă și o porni pe străzile scăldate de razele soarelui de vară. Luă la rînd, metodic, toate problemele pe care le avea de rezolvat. Întră întii în librărie să-și ia niște rezerve pentru creionul cu pastă, apoi stătu la coadă la cinema pentru bilete de la 5 la 7. Pe urmă intră la frizer să se bărbiească și pentru că mai avea de așteptat pînă să-i vină rîndul, dădu o fugă să plătească telefonul. Pe drum se întîlni cu Sică, pe care nu l-a mai văzut de... hă — hă — hă și bineînțeles luă cu el o „bere repede“, că era grăbit.

În cele din urmă sosi înapoi în fața porții, și atunci îl lovi un sen-

timent penibil: a uitat ceva!! Recapitulă minuțios toate treburile dar nu-și aminti. O fi fost ceva important? Hm! Va să zică rezerve da, bărbierit da, telefon, bilete de cinema da... ce o fi fost, dom'le? Încruntă chinuit fruntea și încercă din nou să-și amintească ce anume mai avea de rezolvat. Începu să urce scările preocupat. În clipa cînd intră pe ușa biroului, brusc își aminti. A, nu era nimic important.

Uitase doar de problema pentru care îl trimisese șeful în oraș...

BOKOR PETRE

Deși în magazia secției sănătate și prevederi sociale a raionului Roșiorii de Vede existau cîntare speciale pentru sugari, cîntărirea acestora se făcea la circumscripția sanitară din comuna Balaci cu o balanță de mină.

SUGARUL: — După mine e o metodă bună; ne mai dăm și hușă oleacă!

Desen de AVRAM ANTON

Divertisment

SPORTIV

Un aprig meci se desfășoară
Pe un teren improvizat
Ne-naripat balonul zboară
Și cade... neparașutat!

Un cârd de plozi în verovă mare
— Categorie... Barbă-Cot —
În gălăgie și-n picioare
Acoperă terenul tot!

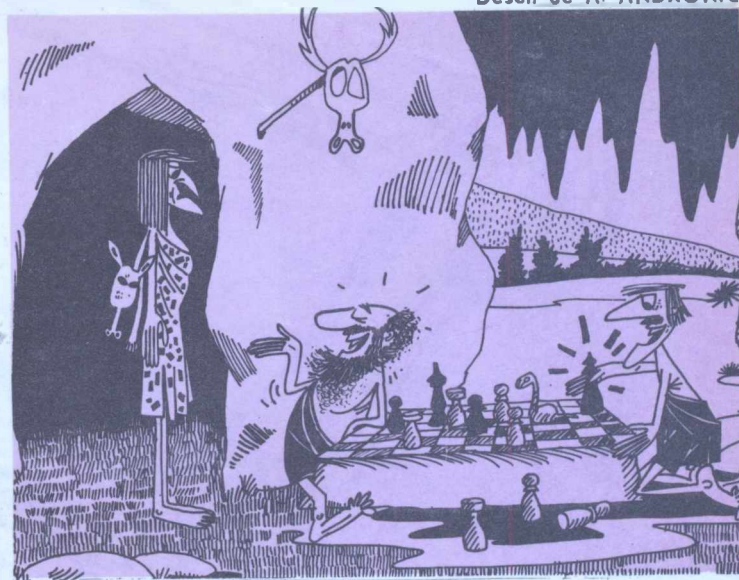
Au suflu cît alergătorii
De mare fond — ce să mai zic...
De-i lași i-apucă-aicea zorii;
Nici somn, nici masă, nici nimic...

Gol! Gol! Gol! Ce mai bucurie
În tabăra ce a înscris...
Ce chiote, ce veselie,
Entuziasm de nedescris!

Stă profesorul și-i petrece
Cu ochii — intrigat nespus:
Atuncea cînd le pun eu 10
De ce nu sar așa de... sus?!?

Stă profesorul ca la teatru
Surprins — privind la cei „bătuți”:
Oare de ce cînd le pun 4
Nu par așa de... abătuti?!?

TITI GHEORGHIU
VASLUI

— Ha, îți iau damă! —
— Dar poftim, te rog chiar!

LA MINTEA

COCOȘULUI

Gîndesc că orice om cu scaun la cap știe că zidurile de cărămidă se fac... din cărămizi. Și fundația pentru construcții cu piatriș. Numai Sandu Eremia gîndește altfel. Zice că se fac din lemn. Mi-a spus-o chiar acum două săptămîni cînd l-am vizitat la colectiva unde e inginer. După ce am făcut o plimbare pe tarlale și la ferma zootehnică, i-am spus admirativ:

— Mi-a plăcut cum arată colectiva voastră, Sandule! Mai instărită decît anul trecut.

— Tudorele, dacă o vizitezi din nou peste două luni, n-ai s-o recunoști. Construim grajduri mari și o serie întreagă de clădiri anexe...

Sînt eu tehnician dentar, dar, ca să nu creadă Sandu că tehnicienii dentari sînt ageamii în construcții, îl întreb:

— Din ce material faceți construcțiile?

— Din cărămidă, că-s mai durabile.

— Materie primă aveți? il întreb eu competent.

— N-ai văzut echipele de colectiviști cum fasonau lemnăria în atelierul de tîmplărie?

— Ba da, dar ce-i cu asta?

— Păi, asta e.

— Care?

— Nu pricepi?

— Ba da, că doar e simplu. Dar mai spune-mi tu o dată că nu strică. Sau vrei cumva să zici că faceți cărămidă și piatriș... din lemn.

— Intr-un anumit sens, chiar asta vreau să zic.

— Sandule, am eu impresia, sau vrei să mă iei la vale?

— Nicidecum! Eu intenționez să te iau la deal.

— Tot aia e.

— Te înșeli. Urcă sus; pe scuter, facem o plimbare și ai să vezi că nu-i tot aia.

Pe un drum în pantă, în zece minute, am ajuns la colectiva vecină.

Arătîndu-mi un grup de colectiviști care scoteau piatriș din albia unui riu, Sandu îmi zice:

— Oamenii din colectiva asta au nevoie de astereală și căpriori pentru extinderea construcțiilor. Le mai trebuie lemn pentru uși și ferestre. D-aia scot piatriș din riu și cărămidă din mal.

— D-aia? Scot piatriș și cărămidă ca să-și facă astereală, uși și ferestre?

— Exact.

— Gata, Sandule! Ajunge. Hai acasă!

— De ce, Tudorele?

— Că e prea mult piatriș și sînt prea multe cărămizi pentru un singur cap de tehnician dentar. Nu pricep nimic. Hai acasă că poate cu timpul, pînă s-o însura viitorul meu copil, o pricep eu și p-asta.

— O clipă. Vreau să discut ceva cu președintele colectivei. P-ormă mergem.

În așteptarea lui Sandu, m-am apropiat de un colectivist vîrstnic care rînduia niște cărămizi.

— Bădie, îi zic, la ce vă trebuie cărămidzile?

— Pentru astereală, flăcăule!

— Și piatrișul din riu?

— Pentru căpriori, uși și ferestre. Și la garduri... Dar, de ce întrebî?

— Ca să văd dacă un prieten de-al meu este sau nu este sănătos! Știi, îmi spunea că, într-un anumit sens, cărămidzile și piatrișul se fac din lemn. După dumneata, se fac sau nu se fac?

— Păi, într-un anumit fel, se fac.

— Atunci e clar. Și cînd te gîndești că îmbătrîneam fără să știu asta. Dar de priceput, tot nu pricep.

— Ca să pricepi, pune mina pe cărămizi și încarcă-le în căruță. Că tot stai degeaba.

— Sînt în concediu de odihnă.

— Nu-i nimic. Faci odihnă activă, că așa scrie la carte.

După ce mă odihnesc eu preț de vreo 200—300 de cărămizi, colectivistul îmi zice:

— Acum, urcă-te în căruță.

— De ce?

— Ca să te odihnești și cu descărcatul lor.

— Bădie, nu cumva dumneata mă iei la vale?

— Chiar la vale te iau. Ești bălat deștept. Ai priceput imediat unde ducem cărămidzile.

— La urma urmei de ce le ducem la vale? strig eu ca să acopăr urutul căruței.

— Ca să facem din ele... lemn. E la mîntea cocoșului.

— Eu nu-s cocoș! Sînt tehnician dentar. Și orfan de bunică! Așa că fie-ți milă de mine și explică-mi cu binisorul că altfel mă arunc din căruță.

— Stai, cu tata, flăcăule, nu te enerva... că-mi sperii caii. Cît privește rugămîntea să-ți explic, ascultă aici. Colectiva noastră are surplus de cărămizi. Are și piatriș. Colectiviștii din vale au surplus de lemnărie...

— Gata, e clar. Am înțeles... Fiecare colectivă vinde surplusul și cu banii obținuți cumpără materialele de construcție de care aveți nevoie. Este, bădie?

— Ți răspund cînd ajungem în vale. Că altfel, mi-e să nu te-arunci din căruță! strigă colectivistul.

Din spate venea Sandu pe scuter. Gonia cu viteză de bolid.

— Bădie, zic eu, spune-mi acum chestia cu mîntea cocoșului. Dar

repede, că n-am răbdare. Să vadă și deșteptul ăsta de Sandu că nu-s așa cum crede el.

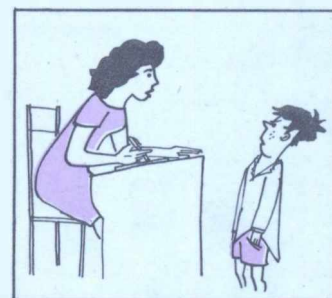
Colectivistul mi-a explicat cum se face lemnărie din piatriș. Ba, mi-a spus cum se face și cărămidă din lemn. Și cînd Sandu a ajuns cu scuterul în dreptul nostru:

— Ce mă, Sandule, crezi că dacă-s tehnician dentar nu mă pricep și la construcții? Colectiva voastră dă celor din deal lemn din surplusul ce-l aveți, iar cei din deal cărămizi și piatriș din surplusul cel au dinșii.

— Asta cine ți-a spus-o? întrebă Sandu uitîndu-se la colectivist.

— Nimeni. Doar e la mîntea cocoșului, deșteptule!

VASILE RĂDULESCU

— Limba pe care o vorbim se numește maternă pentru că tata n-are voie să spună nici un cuvînt!

Desen de RĂTESCU SERGIU

Desen de CIK DAMADIAN

Cik Damadian / 63

ORBUL ȘI OLOGUL
(Franco—Salazar)